

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. V. Ž. - K.**, bytom P., proti žalovanému: **Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky**, so sídlom Špitálska č. 4 - 6, 816 43 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutí** správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.05.2010 č. k. 4S 2/2008–23, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. mája 2010 č. k. 4S 2/2008–23 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím označeným v záhlaví V. T. ministerka s dodatkom Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a vydaným pod č.: 30219/2007-I/52 zo dňa 10.decembra 2007 žalovaná podľa § 59 ods. 2 a § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.

o správnom konaní (správny poriadok) nevyhovela rozkladu žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie žalovanej č. X. z 18.10.2007, ktorým bola žiadosť žalobcu o zvýšenie príplatku za štátnu službu k dôchodku z dôvodu úpravy starobného dôchodku podľa § 293k zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení zamietnutá.

Po opise úkonov žalobcu (podanie žiadosti) a prvostupňového rozhodnutia žalovanej, po citácii ustanovení § 108a a 108b, § 165b ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 312/2001 Z.z.“), § 293k zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) odporkyňa uviedla, že *„Po preskúmaní spisovej dokumentácie a napadnutého rozhodnutia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. X. z 18. októbra 2007 som zistila, že uvedené rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnými právnymi predpismi. Z tohto dôvodu som rozhodla tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.“*

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti hore citovanému rozhodnutiu odporkyne podal žalobca na Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu z 08. januára 2008. Uznesením č. k. 3Sž 6/2008 z 28. januára 2008 bola žaloba postúpená na Krajský súd v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa po preskúmaní veci dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, preto ho bolo potrebné podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný.

Po úvodnom zhrnutí predchádzajúceho správneho konania, krajský súd s odkazom na ustanovenia § 108a ods. 1, § 108b, § 165b ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a § 293k ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. konštatoval, že *„Keďže tvrdeniami žalobcu uplatnenými v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu sa žalovaný dostatočne nezaoberal a zrozumiteľným spôsobom neobjasnil, či a akú zmenu priniesla vo vzťahu k nároku žalobcu novela zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení vykonaná zákonom č. 310/2006 Z.z., javí sa odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.“*

Na základe týchto skutočností potom krajský súd rozhodol tak, ako uviedol vo výroku.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.06.2010 (č. 1. 28) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný na prvom mieste poukázal na to, že krajský súd pri rozhodovaní:

- dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a ďalej, že
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Najmä vyslovil nesúhlas s názorom súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia ministerky. Následne žalovaný uviedol argumenty na podporu svojho zrušeného rozhodnutia, ktoré sa v pôvodnom odôvodnení vôbec nenachádzali. Okrem iného vykonal analýzu právnych účinkov ustanovení § 108b a § § 165b zák. č. 312/2001 Z.z., analýzu pojmu „zostáva zachovaný“ ako aj skutočností, ktoré mu vyplývajú z predložených dokladov.

Tiež žalovaný s odkazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zdôraznil, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol premietnutý jeho právny názor na aplikáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý môže byť korigovaný súdnou praxou.

Ďalej poukázal na niektoré právoplatné rozsudky Krajského súdu Bratislave, ktorými boli iné žaloby vzťahujúce sa na meritum veci zamietnuté.

Záverom žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu žalobcu zamietne.

Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 21.06.2010 (č. 1. 34) vyplýva, že označil právne posúdenie veci krajským súdom a jeho rozhodnutie za správne. Takisto poukázal na prípustnosť odvolania len z dôvodov § 250ja ods. 2 O.s.p.

Na základe uvedeného preto žalobca požadoval podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. odvolanie odmietnuť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 250l ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250l ods. 2 v spoj. s § 250ja ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2

O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje, že správne súdnictvo najmä vzhľadom na ústavnú garanciu zakotvenú v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zabezpečuje jej realizáciu súdnou mocou formou súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov pri rozhodovacej činnosti.

Správne žalovaný v svojom odvolaní naznačil, že uvedené ústavné právo jednotlivca na súdny prieskum je založené na dominantnom postavení súdnej moci pri posudzovaní správnosti aplikácie a výkladu právnych noriem (ustanovení) na skutočnosti zistené v správnom alebo v inom osobitnom konaní. Uvedené dominantné postavenie súdnej moci je však použiteľné iba na rozhodnutia správnych orgánov, ktoré spĺňajú základné podmienky preskúmateľnosti argumentov vedúcich správny orgán k právnemu záveru vyslovenom vo výrokovej časti rozhodnutia.

Ak žalobca poukazoval v súdnom konaní na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a krajský súd svoj zrušujúci rozsudok založil najmä na tejto argumentácii, ide o závažný dôvod, ktorý sám o sebe vytvára základnú prekážku pre vykonanie súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu.

Jedným z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu súdna judikatúra spája s nedostatkom dôvodov. Aj konštantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nastolila trvalú požiadavku vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (Garcia Ruiz v. Španielsku, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), ktorej dodržiavanie starostlivo preveruje.

Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú skutkovo a právne objasniť právne názory vedúce konajúci správny orgán k prijatiu výrokovej časti rozhodnutia, tzn. že existuje stav „absencie“, ktorý nutne vedie k nepochopeniu rozhodovacích dôvodov.

Ide teda o také vady skutkových zistení a na to nadväzujúcej aplikácie príslušnej právnej normy, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné.

Na tomto mieste Najvyšší súd poukazuje aj na jednoznačný zákaz dodatočného doplňovania rozhodovacích argumentov, tzn. aby správny orgán prostredníctvom súdneho prieskumu dodatočne dopĺňal, objasňoval alebo žalobcovi prostredníctvom svojho vyjadrenia v súdnom konaní prezentoval dôvody nevyslovené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správneho orgánu; dôvody, ktoré by si mal správny súd osvojiť. V súvislosti s týmto Najvyšší súd poukazuje na rozsudok sp. zn. 1So 118/2010 zo 14.12.2010, podľa ktorého : *„Postup súdu v správnom súdnictve, kedy skutkové zistenia vyplývajúce z podkladov rozhodnutia krajský súd vysloví namiesto správneho orgánu, a následne vysloví svoju právnu subsumáciu týchto podkladov rozhodnutia, ktoré v napadnutom rozhodnutí správneho orgánu absentovali, tak takýto postup je nežiaducim suplovaním výkonnej moci a potom je v rozpore so zásadou kasačného princípu (§ 250i ods. 1 O.s.p), ktorý dominuje v správnom súdnictve, ak nejde prieskum rozhodnutí správnych orgánov, ktorý si vyžaduje uprednostniť apelačný princíp (rozhodovanie o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov /§ 7 ods. 1/ alebo rozhodovanie o uložení sankcie - vid' § 250i ods. 2 O.s.p.“* Preto je povinnosťou žalovaného správneho orgánu pri obrane svojho rozhodnutia vyzdvihnúť, nie však dopĺňať nové argumenty, ktoré v napadnutom rozhodnutí absentujú, čo je prípad tohto konania.

Ďalej je nutné zdôrazniť pre rozhodovania o námietkach žalovaného kasačný charakter správneho súdnictva, kedy tak žalobca ako aj žalovaný nemôžu očakávať zisťovanie skutkového stavu v súdnom konaní. V svojom rozsudku sp. zn. 1So 112/2010 zo 11.01.2010 Najvyšší súd vyslovil nasledovné právne závery: *„Najvyšší súd v svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.) prieskumu napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.“*

Za takýchto okolností potom účastníci súdneho prieskumu nemôžu prirodzene očakávať, že súd vyhovie ich požiadavke na vykonanie dôkazov v súdnom prieskume.

Je síce pravdou, že zákon veľmi výnimočne pripúšťa aj úplný apelačný spôsob prieskum správnych rozhodnutí (§ 250i ods. 2 O.s.p.), ale navrhovateľkou podaný opravný prostriedok do tejto výnimočnej skupiny nespadá.“

Najvyšší súd z priloženého administratívneho spisu zistil, že žalovaná rozhodnutím č. 30219/2007-I/52 z 10.12.2007 nevyhovela rozkladu žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie žalovanej č. X. z 18.10.2007, ktorým bola žiadosť žalobcu o zvýšenie príplatku za štátnu službu k dôchodku z dôvodu úpravy starobného dôchodku podľa § 293k zák. č. 461/2003 Z.z. zamietnutá. Toto svoje rozhodnutie so všeobecne uvedeným odkazom na ust. § 108a a 108b, § 165b ods. 2 zák. č. 312/2001 Z.z. a § 293k zákona č. 461/2003 Z.z. stroho odôvodnila tým, že bolo zistené, že uvedené rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnými právnymi predpismi.

Ako správne skonštatoval krajský súd, v celom odôvodnení však absentuje argumentácia žalovaného, prečo je nutné sa zaoberať so zmenou, resp. či a akú zmenu priniesla vo vzťahu k nároku žalobcu novela zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení vykonaná zákonom č. 310/2006 Z.z.

Najvyšší súd už vo viacerých svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad 5So 27/2005) jednoznačne zdôraznil, že konanie správneho orgánu podľa Správneho poriadku alebo podľa osobitného predpisu musí vychádzať zo zásady zákonnosti. Konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru je rámcovým spôsobom upravené v Jedenástej hlave (§ 125 až 144) zák. č. 312/2001 Z.z. s možnosťou aplikácie právneho predpisu všeobecne upravujúceho oblasť správneho konania, tzn. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), nakoľko z ustanovenia § 125 zák. č. 312/2001 Z.z. v platnom znení ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia vyplýva subsidiárna pôsobnosť zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) na všetky konania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru s výnimkou výberových konaní, kvalifikačnej a nominačnej skúšky, zriaďovania osobitných komisií podľa tohto zákona a pracovnej cesty.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Správne krajský súd sa správne vysporiadal s rozhodnutím žalovaného, ak vyslovil, že je nepreskúmateľné. Navyše Najvyšší súd k tomuto dodáva, že by tak mohol vykonať aj bez opory v žalobe, lebo z ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. vyplýva požiadavka na správne súdy postupom „*ex offo*“ zrušiť všetky rozhodnutia správnych orgánov, ktoré boli vydané na základe neúčinného právneho predpisu a tiež, ak sú nepreskúmateľné pre:

1. nezrozumiteľnosť,
2. nedostatok dôvodov,
3. neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené.

Je nepochybné, že rozhodnutie žalovaného z 10.12.2007 kritériám uvedených v § 47 ods. 3 správneho poriadku vôbec nevyhovuje a je nepreskúmateľné z titulu nedostatku dôvodov.

Najvyšší súd už opakovane v svojich rozhodnutiach (napríklad sp. zn. 5SŽ 37/2006 a 5SŽf 89/2007) vyslovil záver, že odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu; tzn. že priemernému adresátovi je daná možnosť z mu predloženého odôvodnenia pochopiť

- na základe akých skutočností (dôkazných prostriedkov) a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav,
- správnosť právnych noriem aplikovaných na skutkový stav a
- právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovvej časti.

Takéto požiadavky Správny poriadok požaduje v zmysle zásady dvojinštančnosti konania od rozhodnutí správnych orgánov ako celku, tzn. bez rozlišovania rozhodnutia odvolacieho, či prvostupňového správneho orgánu.

Avšak namiesto hore uvedeného zdôvodnenia a vysvetlenia, prečo v prípade žalobcu bolo jeho žiadosť o zvýšenie príplatku za štátnu službu k dôchodku z dôvodu úpravy starobného dôchodku podľa § 293k zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení zamietnutá, žalovaný iba doslovne a mechanicky citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia znenia právnych ustanovení bez ponúknutia právnych názorov z toho vyplývajúcich.

Podľa výkladu Najvyššieho súdu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) potom takto nedostatočne odôvodnené rozhodnutie žalovaného negatívne ovplyvňuje ústavné právo žalobcu na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko sa účastníkovi správneho konania dotknutému v jeho právach alebo právom chránených záujmoch odopiera možnosť efektívne spochybníť takéto rozhodnutie, lebo samotný účastník môže iba odhadovať právne dôvody (čo aj zo samotného odvolania navrhovateľa evidentne vyplýva), na základe ktorých by mal úspešne uplatňovať svoje subjektívne právo na ochranu ústavného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe v medziach vykonávacie zákona (čl. 39 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Z uvedeného dôvodu žalovaný nenaplnil legitímne očakávanie žalobcu (ako jeden zo štandardov správneho konania v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva), čím mu odoprel právo na súdnu a inú právnu ochranu, a preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako vydané v súlade so zákonom.

Takisto z uvedeného dôvodu nemohol byť žalobca objektívne pripravený vykonať svoju nesúhlasnú argumentáciu a konkrétne dôvody vedúce k nevyhoveniu jeho žiadosti mohol iba odhadovať. Preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako súdneho prieskumu schopné a tiež, že je spravodlivé.

Podľa § 250j ods. 6 O.s.p. správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

Na základe hore uvedených právnych názorov odvolacieho súdu je povinnosťou žalovaného v novom konaní prejednať podané odvolanie žalobcu tým spôsobom, že sa bude námietkami žalobcu zaoberať, pričom dôvody rozhodnutia musia byť jasne a zrozumiteľne v jeho novom rozhodnutí obsiahnuté v odôvodnení.

K odvolacím dôvodom žalovaného, tzn. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. Najvyšší súd záverom uvádza, že ak správny súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia dospeje k záveru, že je nepreskúmateľné, je odvolací dôvod, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d O.s.p.) v odvolacom konaní neaplikovateľný, lebo v tomto prípade okrem posudzovania obsahu samotného rozhodnutia súd nemôže vykonať iné dôkazy práve z titulu nepreskúmateľnosti rozhodnutia, tzn. záveru, ktorý vychádza z právneho posúdenia veci.

K nesprávnosti odvolacieho dôvodu žalovaného podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., tzn. že rozhodnutie súdu prvého stupňa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, sa odvolací súd už hore vyjadril.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp. zn. 1So 112/2010 a 1So 118/2010, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko úspešný žalobca nebol právne zastúpený a zo súdneho spisu nevyplývajú jeho ďalšie trovy konania spôsobilé na priznanie ich úhrady (§ 151 ods. 2 a nasl. O.s.p.), nebola žalobcovi priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných, resp. štátnozamestnaneckých vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávanie nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 8. marca 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová